

Arrest

nr. 298 808 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2022 werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat haar zoon samen met gezin legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij al geruime tijd bij haar zoon zou wonen, een belangrijk lid van het gezin geworden zou zijn, zou helpen bij het huishouden en, bij momenten, de zorg voor de kleinkinderen op zich zou nemen. Het zou in het belang van haar kleinkinderen zijn dat zij in België zou blijven. Zij zou het centrum van haar belangen in België opgebouwd hebben en hier een sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de zoon van betrokkene inderdaad over verblijfsrecht beschikt en samen met zijn gezin in België verblijft. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokranj t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In geval van betrokkene blijkt bovendien dat haar zoon op 23.12.2003, op 15-jarige leeftijd, als nietbegeleide

minderjarige, naar België kwam. Sindsdien verblijft hij in België, terwijl betrokkene pas in 2009 naar België kwam volgens haar eigen verklaringen. In haar aanvraag 9bis dd. 18.03.2010 maakt zij bovendien geen melding van de aanwezigheid van haar zoon op het Belgische grondgebied. Voor de hele periode van 23.12.2003 tot het indienen van huidige aanvraag legt betrokkene geen enkel bewijs voor van banden met haar zoon. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoon. Wat de zorg voor haar kleinkinderen en de hulp in het huishouden betreft, dienen we op te merken dat betrokkene daarmee niet aantoonbaar in België afhankelijk te zijn van haar familieleden of omgekeerd. Uit niets blijkt dat het gezin van haar zoon zonder haar hulp niet zou kunnen functioneren. Het loutere gegeven dat zij mee helpt in het huishouden en met de kinderen maakt niet dat haar hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren (cf. EHRM (Gr. K.), Savran/Denemarken, 7 december 2021). We benadrukken dat de voornaamste zorgfiguren van de kleinkinderen van verzoekende partij de ouders zijn. De relatie tussen betrokkene en het gezin van haar zoon betreft slechts normale affectieve banden die verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin met elkaar onderhouden. Nu de ouders de voornaamste zorgfiguren zijn van de kleinkinderen van betrokken, blijkt ook niet dat het welzijn van de kleinkinderen geschonden wordt door het gegeven dat zij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. We benadrukken nogmaals dat uit niets blijkt dat de ouders niet in staat zijn om de zorg te dragen voor de kinderen (RVV nr. 274677 van 27.06.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, niettegenstaande haar beweerde verblijf sinds 2009. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen familieleden meer zou hebben in Mongolië. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Mongolië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op de coronamaatregelen als buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk op welke manier de huidige maatregelen een tijdelijke terugkeer buitengewoon moeilijk zou maken. Vrijwel alle maatregelen inzake corona werden opgeheven. Uit de beschikbare informatie van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken blijkt dat reeds sinds 15 maart 2022 alle COVID-19 inreisvoorwaarden werden opgeheven door de Mongoolse overheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene meent dat haar verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt, met name slechts één attest van gevolgde Nederlandse taallessen in 2010-2011. Wat haar lang verblijf betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid in de periode tussen het afsluiten van haar eerste aanvraag 9bis (negatieve beslissing dd. 20.10.2011) en het indienen van huidige aanvraag 9bis.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij zich ingezet zou hebben om zo snel mogelijk te kunnen integreren op sociaal en economisch vlak, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij zich perfect zou kunnen behelpen in de Nederlandse taal, dat zij naar werk zou willen zoeken, dat zij niet afhankelijk zou zijn van de maatschappij, dat zij hier hechte sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat er aan haar wil tot integratie niet getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden met België heeft, dat zij door haar tomeloze inzet reeds veel vrienden gemaakt zou hebben, dat deze allen lovend zouden zijn over haar, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat zij één bewijs voorlegt van Nederlandse lessen gevolgd in 2010-2011) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 9 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw,

(...)

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een ernstige medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “*met name de formele en de materiële motiveringsplicht*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Naast een theoretische betoog, verstrekt zij de volgende toelichting bij haar middel:

“(…)

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

(…)

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

(…)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met allé beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen von bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt doorte stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is, Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient overte gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht. Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Verzoekster haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoekster gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verzoekster geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegensprekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoekster komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoekster. Dat de integratie van verzoekster belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekster.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster gedurende de behandeling van haar aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekster de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling. Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met allé elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoekster. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

(...)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

(...)

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 September 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Naast een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

(...)

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel

om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoekster.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van betrokkenen zullen leiden.

verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoekster echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproporionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België. Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 September 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproporionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij het redelijkheidsbeginsel, zet de verzoekende partij haar derde middel uiteen als volgt:

“Dat het in casu tegen allé redelijkheid ingaat dat verzoekster na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, haar integratie en de aangehaalde middelen van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekster.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden”

2.4. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.5. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de verwerende partij er zich in deze beslissing toe heeft beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, dat het niet onmogelijk moet zijn maar louter zeer moeilijk en dat de verwerende partij hiervoor geen motivering heeft gegeven.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Er wordt tevens gesteld dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet), dat de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd geëvalueerd, dat deze evaluatie gebaseerd is op alle actueel in het dossier aanwezig elementen: *“Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een ernstige medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”*, en dat er derhalve geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hier is dus, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden waar zij stelt dat het bestreden bevel geen motivering weergeeft daar enkel een wetsartikel wordt vermeld, voorzien in een motivering zowel in rechte als in feite.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van beide beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Het louter op algemene wijze stellen dat de motiveringen *in casu* ontoereikend en onvoldoende zouden zijn, volstaat niet om een gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken.

De verzoekende partij toont niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat omtrent enig aspect ten onrechte niet is gemotiveerd of dat de voorziene motiveringen haar onvoldoende toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven die tot de bestreden beslissingen hebben geleid.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn §1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.9. De verzoekende partij betoogt dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Zij stelt dat het kan volstaan dat dit zeer moeilijk is en dat dit in haar situatie het geval is, dat de verwerende partij echter geen motivering heeft gegeven.

De verzoekende partij beperkt zich evenwel tot een vooral theoretisch betoog.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kan indienen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Waar de verzoekende partij het oneens is met deze beoordeling en poneert dat het niet onmogelijk moet zijn om de aanvraag in het herkomstland in te dienen maar enkel zeer moeilijk moet zijn, toont zij niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij toont ook niet concreet aan als zou de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing hebben vereist dat het voor haar onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en zodoende een te strenge bewijslast heeft opgelegd. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat zij niet terug kan, doet uiteraard geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de verwerende partij bij haar beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.10. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet mag beperken tot een loutere toepassing van de wet, maar verplicht is een belangenafweging te maken tussen het particulier belang en het openbaar belang en er dus sprake moet zijn van een individuele toetsing, dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval, dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig is voor de betrokkenen en zij buitengewone omstandigheden kunnen inroepen. Zij meent dat de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging doet, dat er rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige afweging dient te geschieden, dat een dergelijke afweging impliceert dat de belangen van de Belgische staat worden afgewogen tegen de belangen van de verzoekende partij, dat de 'fair balance' toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging en dat deze *in casu* afwezig is.

De verzoekende partij laat evenwel na te verduidelijken op welke concrete rechtspraak van de Raad van State zij hierbij doelt. De Raad benadrukt verder dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' niet wordt gespecificeerd door de wetgever, waardoor de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die evenwel wordt begrensd door de redelijkheid.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing voor elk van de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden gemotiveerd waarom deze niet aanvaardbaar zijn. Hierbij heeft de verwerende partij afgewogen of de ingeroepen elementen de verzoekende partij verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat een individuele toetsing heeft plaatsgevonden. Hierbij heeft ook een belangenafweging plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarop in de verdere bespreking van de middelen nader wordt ingegaan. De verzoekende partij geeft niet aan dat enige door haar ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Het algemene betoog van de verzoekende partij vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij aan de hand van de door haar ingeroepen elementen niet heeft aangetoond dat zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland en toont niet aan dat haar persoonlijke belangen hierbij onevenredig worden benadeeld. Een onvoldoende of kennelijk onredelijk onderzoek wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.11. De verzoekende partij erkent dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft maar stelt dat de verwerende partij moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter gebruik kan maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Op geen enkele wijze concretiseert de verzoekende partij evenwel met welke feitelijke gegevens of met welke door haar in haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht geen rekening is gehouden, noch welke 'beweringen' in de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt wel degelijk een onderzoek van de situatie van de verzoekende partij en de verzoekende partij toont met haar betoog niet concreet aan dat dit niet op voldoende zorgvuldige wijze is gebeurd. Evenmin toont zij concreet aan dat bepaalde motieven niet correct zouden zijn.

2.12. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft zij in haar aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier bevindt, geenszins artikel 3 van het EVRM aangevoerd als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent in de eerste bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd of dit in de eerste bestreden beslissing niet in overweging te hebben genomen. Het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk de vrees voor een schending van voormelde bepaling, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag en dat er in dit geval niet naar haar specifieke situatie is gekeken en een motivering ontbreekt, is, nu zij deze omstandigheid niet uitdrukkelijk heeft aangehaald in de aanvraag, *in casu* dan ook niet dienstig.

2.13. De verzoekende partij is verder van mening dat de verwerende partij zich zou tegenspreken waar zij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer en zij anderzijds overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat ondanks het feit dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, het bevel haar wel dwingt om het land te verlaten.

In dit verband kan het reeds volstaan op te merken dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen als zou de verwerende partij stellen dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument van de verzoekende partij is vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissingen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen na kennisgeving te verlaten is afgegeven. Aan de verzoekende partij wordt dus een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend. Vooralsnog betreft de tweede bestreden beslissing een terugkeerverplichting en geen terugleidingsbeslissing. De verzoekende partij wordt evenmin vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is geen sprake van een gedwongen terugkeer.

2.14. De verzoekende partij ziet ook een tegenstrijdigheid in de beoordeling van de verwerende partij, waar zij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een *“halt aan de integratie”* en anderzijds zegt dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering. Met dit laatste wordt volgens de verzoekende partij toegegeven dat er wel degelijk sprake is van een *“halt aan de integratie”*. Zij meent dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan haar integratie, dat haar integratie belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

Dit standpunt van de verzoekende partij kan niet worden bijgetreden. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk, zoals zij aangeeft, is geïntegreerd in België mag wel degelijk in alle redelijkheid worden aangenomen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving deze integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt. Minstens toont de verzoekende partij, door enkel te stellen dat een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan haar integratie, niet concreet aan waarom hierover in haar geval anders zou moeten worden geoordeeld. Gelet op het feit dat een tijdelijke terugkeer de integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt, kan de verzoekende partij dan ook niet voorhouden dat er sprake is van een tegenstrijdigheid tussen een tijdelijke verwijdering en de stelling dat er geen sprake is van een *“halt aan de integratie”* en toont zij met haar betoog niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag moet indienen in het buitenland niet impliceert *“dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.”*

Door louter te stellen dat haar integratie belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit, beperkt de verzoekende partij zich tot het weergeven van haar eigen zienswijze, doch toont zij hiermee allerm minst aan op welke wijze de eerste bestreden beslissing de door haar geschonden geachte bepalingen en/of beginselen schendt.

2.15. De verzoekende partij geeft vervolgens aan de motivering te betwisten dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De integratie is volgens haar heel belangrijk en wel een element in de bepaling van het bestaan van buitengewone omstandigheden en met haar integratie is volgens haar onvoldoende rekening gehouden.

Betreffende de integratie en het privéleven van de verzoekende partij in België werd in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, niettegenstaande haar beweerde verblijf sinds 2009. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post

niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt, met name slechts één attest van gevolgde Nederlandse taallessen in 2010-2011. Wat haar lang verblijf betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid in de periode tussen het afsluiten van haar eerste aanvraag 9bis (negatieve beslissing dd. 20.10.2011) en het indienen van huidige aanvraag 9bis.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij zich ingezet zou hebben om zo snel mogelijk te kunnen integreren op sociaal en economisch vlak, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij zich perfect zou kunnen behelpen in de Nederlandse taal, dat zij naar werk zou willen zoeken, dat zij niet afhankelijk zou zijn van de maatschappij, dat zij hier hechte sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat er aan haar wil tot integratie niet getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden met België heeft, dat zij door haar tomeloze inzet reeds veel vrienden gemaakt zou hebben, dat deze allen lovend zouden zijn over haar, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat zij één bewijs voorlegt van Nederlandse lessen gevolgd in 2010-2011) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Met haar betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan deze motieven. Immers wordt er niet enkel op gewezen dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, ook wordt vervolgens gesteld dat "slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard", waarna wordt uiteengezet waarom in casu geen sprake is van een dergelijk uitzonderlijk geval. Uit voormelde motieven blijkt aldus duidelijk dat werd nagegaan of in casu sprake is van een uitzonderlijke omstandigheid waarin de integratie in België ertoe leidt dat het zeer moeilijk zou zijn om het grondgebied tijdelijk te verlaten om de aanvraag in te dienen in het herkomstland. In zoverre de verzoekende partij dus zou wensen te laten uitschijnen dat, omwille van het motief dat de elementen

van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, de aangevoerde elementen van integratie niet werden afgetoetst aan het begrip buitengewone omstandigheid, kan zij niet worden gevolgd.

Door enkel te stellen dat zij de motieven betwist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, beperkt zij zich tot het louter oneens zijn met de voormelde motieven doch slaagt zij er niet in deze concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij verduidelijkt ook niet met welke elementen inzake haar integratie in de eerste bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden.

2.16. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij duidt allereerst niet op welke instructies zij precies doelt. In zoverre zij zou doelen op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat de Raad van State deze instructie vernietigde bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769.

Door te betogen dat de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zouden worden toegepast, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* enige appreciatiefout heeft begaan. De verwerende partij vermag er niet aan voorbij te gaan dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. De verwerende partij diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kan bijgevolg de verzoekende partij niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet ook worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. De verzoekende partij kon aldus, gelet op het voorgaande, niet rechtmatig verwachten dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op haar aanvraag zouden worden toegepast indien dit zou impliceren dat wordt voorbijgegaan aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden.

2.17. Daarnaast wijst de verzoekende partij er ook op dat zij gedurende de behandeling van haar aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven, dat de lange verblijfsduur *in casu* in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van de gegrondheid als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland zonder enige garantie op terugkeer, dat zij de nadruk wil leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de Raad van 29 oktober 2007 waarin werd beslist *“dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.”*, dat dit arrest aantoonde dat de verwerende partij bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binding met België, dat dit niet is gebeurd. Zij meent ook dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden, dat de loutere vaststelling dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat de verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of zij door toedoen van haar langdurig verblijf in België

al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, dat in geval dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad reeds heeft beslist dat dit een schending is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, zoals blijkt uit arrest nr. 245 117 van 30 november 2020.

Betreffende het verblijf van de verzoekende partij in België wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Mongolië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

(...)

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt, met name slechts één attest van gevolgde Nederlandse taallessen in 2010-2011. Wat haar lang verblijf betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid in de periode tussen het afsluiten van haar eerste aanvraag 9bis (negatieve beslissing dd. 20.10.2011) en het indienen van huidige aanvraag 9bis.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij zich ingezet zou hebben om zo snel mogelijk te kunnen integreren op sociaal en economisch vlak, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij zich perfect zou kunnen behelpen in de Nederlandse taal, dat zij naar werk zou willen zoeken, dat zij niet afhankelijk zou zijn van de maatschappij, dat zij hier hechte sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat er aan haar wil tot integratie niet getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden met België heeft, dat zij door haar tomeloze inzet reeds veel vrienden gemaakt zou hebben, dat deze allen lovend zouden zijn over haar, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat zij één bewijs voorlegt van Nederlandse lessen gevolgd in 2010-2011) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk waarom het in de aanvraag aangevoerde lang verblijf van de verzoekende partij in België niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland. Waar de verzoekende partij wijst op haar verblijf tijdens de behandeling van haar aanvragen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke aanvragen zij doelt. In zoverre zij wenst te wijzen op haar verblijf tijdens de behandeling van haar eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de Raad

enkel vaststellen dat zij hiermee de motieven niet weerlegt waar gesteld wordt *“Wat haar lang verblijf betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid in de periode tussen het afsluiten van haar eerste aanvraag 9bis (negatieve beslissing dd. 20.10.2011) en het indienen van huidige aanvraag 9bis.”*

Uit voormelde motieven blijkt afdoende dat de aangevoerde omstandigheid betreffende het verblijf in aanmerking werd genomen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek alsook waarom dit element niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid waarom het voor de verzoekende partij niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij stelt dat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland zonder enige garantie op terugkeer, doch verduidelijkt geenszins waarom dit van haar niet kan verwacht worden. De Raad benadrukt in dit kader nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekwam in haar aanvraag om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Waar de verzoekende partij wijst op rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het verblijf en de integratie van de verzoekende partij wel degelijk in ogenschouw heeft genomen doch niet weerhouden heeft als buitengewone omstandigheden.

Immers wordt gemotiveerd dat het verblijf in België, de integratie en de opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het herkomstland, te meer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan, dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar het herkomstland engagementen van algemeen belang zou verbreken, dat het feit dat zij de aanvraag moet indienen in het herkomstland ook geenszins impliceert dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt, met name slechts één attest van gevolgde Nederlandse taallessen in 2010-2011 en dat wat haar lang verblijf betreft, het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van haar aanwezigheid in de periode tussen het afsluiten van haar eerste aanvraag 9bis, met name door een negatieve beslissing op 20 oktober 2011, en het indienen van de huidige aanvraag. Eveneens wordt gesteld dat de verzoekende partij ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, niettegenstaande haar beweerde verblijf sinds 2009, dat zij aldus niet aantoonde dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat dit enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek werd gedaan naar de banden met België doch dat deze niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet zou kunnen indienen in het herkomstland.

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binding met België, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke concrete elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Er blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat in de voorliggende zaak wel degelijk ook een belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd. Er blijkt uit voormelde motieven dat de verwerende partij is nagegaan

of de verzoekende partij omwille van haar langdurig verblijf in België verhinderd wordt om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, doch heeft geoordeeld dat dit niet het geval is gelet op voormelde motieven. Daarentegen blijkt uit voormelde motieven geenszins dat de verwerende partij het langdurig verblijf en de daaruit volgende integratie niet zou weerhouden hebben of dat zij aan de concrete situatie is voorbijgegaan omdat dit het gevolg zou zijn van het eigen handelen of het eigen optreden van de verzoekende partij, omdat zij zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf. Deze kritiek is bijgevolg niet dienstig. Hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de werkelijke motieven van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij 'toegeeft' onvoldoende onderzoek gedaan te hebben naar haar specifieke situatie. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gedaan naar haar specifieke situatie en de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

2.18. Betreffende het betoog van de verzoekende partij waar zij verwijst naar arrest nr. 237 116 van 18 juni 2020 waarin de Raad besloot tot vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing waarbij er sprake was van langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België, herhaalt de Raad dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Hierbij kan opgemerkt worden dat er *in casu* geenszins sprake is van een legaal verblijf van bijna dertig jaar, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. In dit kader wijst de Raad er ook nog op dat wel degelijk een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd gemaakt met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij en werd geoordeeld dat de verzoekende partij ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, niettegenstaande haar beweerde verblijf sinds 2009, dat zij aldus niet aantoonde dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat dit enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

2.19. Gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de eerste bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd, noch dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Zij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd, noch dat de motivering niet pertinent is, noch dat deze beslissing niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

2.20. De door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, verder bekeken in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel, dat de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : [...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat bijgevolg haar op basis van dit wetsartikel in beginsel een bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Zij meent echter dat het bestreden bevel niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak gemotiveerd is, waarna zij betoogt dat zij in België verblijft zonder de vereiste (binnenkomst)documenten, omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar hangende

aanvraag. Hiermee toont de verzoekende partij evenwel geenszins aan dat er enig beletsel bestond om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten of dat dit bevel steunt op ontoereikende of incorrecte motieven of hieraan geen zorgvuldig onderzoek ten grondslag ligt. Zij toont evenmin aan dat de motivering onvoldoende specifiek of onvoldoende pertinent is. In dit verband merkt de Raad ook op dat de verwerende partij pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden niet op ontvankelijke wijze in België indiende en na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet is verhinderd terug te keren naar het land van herkomst om bij de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging haar verblijfsaanvraag in te dienen. De verwerende partij stelde hierbij onder meer ook reeds vast dat een terugkeer naar het land van herkomst in deze omstandigheden geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM. Nu het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel oplegt om in de huidige situatie het (Schengen)grondgebied te verlaten en de mogelijkheid openlaat voor de verzoekende partij om opnieuw dit grondgebied te betreden en er te verblijven van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, blijkt niet dat hierbij nog een verder reikend onderzoek of een bijkomende motivering was vereist.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij in afwachting was van een beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. De Raad benadrukt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Ook het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. De rechtstoestand van verzoekende partij, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde pertinente gegevens is overgegaan tot het afgeven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.21. De verzoekende partij betoogt verder dat het tegen alle redelijkheid ingaat om haar na jaren van verblijf alsnog een bevel af te leveren, dat omwille van de behandeldingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd jegens haar en dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Het bestuur moet hierbij ook de wet respecteren, en dus in eerste instantie nagaan of er buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Indien wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen en de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt niet dat de verblijfsrechtelijke aanspraken van de betrokken aanvrager op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Een dergelijk bevel verhindert de aanvrager niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Het enkele gegeven dat de verwerende partij tot hiertoe nooit de stap heeft gezet om de verzoekende partij gedwongen te verwijderen van het grondgebied betekent nog niet dat zij in haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk heeft gehandeld of zij niet langer vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft kunnen overtuigen dat zij daadwerkelijk is verhinderd om in de huidige omstandigheden terug te keren naar het land van

herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure. De Raad ziet verder niet in waarom het gegeven dat de behandeling van een aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat jegens de verzoekende partij een “algemeen gedoogbeleid” zou moeten worden gevoerd. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat de behandeldingsduur van haar aanvraag onredelijk lang was, rekening houdende met het gegeven dat elke aanvraag aan een individueel onderzoek dient te worden onderworpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werd ingediend moet worden behandeld en dat een eventuele lange behandelingstermijn van de aanvraag daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bovendien veranderen deze elementen niets aan voorgaande vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat gelet op haar lange verblijf, haar integratie en de door haar aangehaalde middelen niet kan verwacht worden dat zij naar haar herkomstland terugkeert om haar situatie te regulariseren, verduidelijkt zij haar stelling geenszins. Bovendien heeft zij haar verblijf en integratie aangehaald als buitengewone omstandigheid in haar regularisatieaanvraag, doch oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partij door het wijzen op deze elementen niet aannemelijk maakt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland. Door louter opnieuw te wijzen op deze elementen en te stellen dat van haar niet kan verwacht worden dat zij naar haar herkomstland terugkeert om haar situatie te regulariseren, toont zij geenszins aan dat het voormeld oordeel van de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Waar zij verwijst naar de aangehaalde middelen, kan de Raad volstaan met het verwijzen naar wat voorafgaat en waaruit blijkt waarom de grieven van de verzoekende partij niet kunnen weerhouden worden.

De verzoekende partij kan, in het licht van wat voorafgaat, niet worden bijgetreden in haar betoog dat het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat.

De Raad benadrukt dat de wetgever in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verplichting heeft ingevoerd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de daarin voorziene situatie, en hiervan in principe enkel kan worden afgeweken voor zover hogere rechtsnormen zich verzetten tegen de verwijderingsmaatregel. *In casu* blijkt niet dat dit het geval is (zie ook verder). Het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een beroepsmogelijkheid tegen de bestreden beslissingen doet hier niet anders over oordelen. De overtuiging van de verzoekende partij dat zij ook tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied is niet van aard te kunnen wijzen op een onwettigheid of onregelmatigheid bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat het bestreden bevel niet juist of juridisch aanvaardbaar is of dat het steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

2.22. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelikheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.23. De verzoekende partij toont allereerst niet aan dat zij enig beschermingswaardig gezins- of familieleven heeft in België.

In zoverre zij zou doelen op het gezinsleven met het gezin van haar legaal in België verblijvende zoon, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij dit element wel degelijk in rekening heeft gebracht doch hierover heeft geoordeeld:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij al geruime tijd bij haar zoon zou wonen, een belangrijk lid van het gezin geworden zou zijn, zou helpen bij het huishouden en, bij momenten, de zorg voor de kleinkinderen op zich zou nemen. Het zou in het belang van haar kleinkinderen zijn dat zij in

België zou blijven. Zij zou het centrum van haar belangen in België opgebouwd hebben en hier een sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de zoon van betrokkene inderdaad over verblijfsrecht beschikt en samen met zijn gezin in België verblijft. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In geval van betrokkene blijkt bovendien dat haar zoon op 23.12.2003, op 15-jarige leeftijd, als nietbegeleide minderjarige, naar België kwam. Sindsdien verblijft hij in België, terwijl betrokkene pas in 2009 naar België kwam volgens haar eigen verklaringen. In haar aanvraag 9bis dd. 18.03.2010 maakt zij bovendien geen melding van de aanwezigheid van haar zoon op het Belgische grondgebied. Voor de hele periode van 23.12.2003 tot het indienen van huidige aanvraag legt betrokkene geen enkel bewijs voor van banden met haar zoon. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoon. Wat de zorg voor haar kleinkinderen en de hulp in het huishouden betreft, dienen we op te merken dat betrokkene daarmee niet aantoonde in België afhankelijk te zijn van haar familieleden of omgekeerd. Uit niets blijkt dat het gezin van haar zoon zonder haar hulp niet zou kunnen functioneren. Het loutere gegeven dat zij mee helpt in het huishouden en met de kinderen maakt niet dat haar hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren (cf. EHRM (Gr. K.), Savran/Denemarken, 7 december 2021). We benadrukken dat de voornaamste zorgfiguren van de kleinkinderen van verzoekende partij de ouders zijn. De relatie tussen betrokkene en het gezin van haar zoon betreft slechts normale affectieve banden die verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin met elkaar onderhouden. Nu de ouders de voornaamste zorgfiguren zijn van de kleinkinderen van betrokken, blijkt ook niet dat het welzijn van de kleinkinderen geschonden wordt door het gegeven dat zij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. We benadrukken nogmaals dat uit niets blijkt dat de ouders niet in staat zijn om de zorg te dragen voor de kinderen (RVV nr. 274677 van 27.06.2022).”

De verzoekende partij weerlegt, door enkel te poneren dat aan het familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding met het doel dat men nastreeft en dat een terugkeer naar het herkomstland in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven daar zij verschillende maanden zou moeten terugkeren, voormelde motieven niet. Meer nog zij gaat met haar betoog in wezen voorbij aan deze motieven nu wordt vastgesteld dat geen gezins- of familieleven in België blijkt, waardoor er geen sprake kan van zijn dat in dit verband enige belangenafweging is vereist. Zij toont met haar betoog ook niet aan, gelet op voormelde motieven, dat geen grondig onderzoek werd gedaan naar haar concrete situatie, noch dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van “beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn”. Uit de voormelde beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk in overweging heeft genomen dat bij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, sprake zal zijn van een “scheiding van betrokkenen” doch gemotiveerd waarom dit niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM, met name omdat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van het kerngezin van haar zoon en de banden die zij heeft met het gezin van haar zoon slechts normale affectieve banden betreffen en er geen sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissingen gebrekkig gemotiveerd zijn en niet genomen werden met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in het licht van artikel 8 van het EVRM door geen rekening te houden met haar familiale toestand.

2.24. In haar aanvraag om verblijfsmachtiging wees de verzoekende partij wel op een privéleven in België dat volgens haar een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent het privéleven en de sociale relaties van de verzoekende partij heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en heeft geoordeeld dat de verzoekende partij ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, niettegenstaande haar beweerde verblijf sinds 2009, dat zij aldus niet aantoonde dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat dit enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Eveneens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat conform de rechtspraak van de Raad van State omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie niet verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend, dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar het herkomstland engagementen van algemeen belang zou verbreken, dat het feit dat zij de aanvraag moet indienen in het herkomstland ook geenszins impliceert dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt, met name slechts één attest van gevolgde Nederlandse taallessen in 2010-2011 en dat wat haar lang verblijf betreft, het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van haar aanwezigheid in de periode tussen het afsluiten van haar eerste aanvraag 9bis, met name door een negatieve beslissing op 20 oktober 2011, en het indienen van de huidige aanvraag.

Door louter te stellen in haar verzoekschrift dat zij reeds geruime tijd in België verblijft weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet, noch toont zij hiermee aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat de verwerende partij in dit verband niet of gebrekkig heeft gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM of geen beoordeling of belangenafweging heeft doorgevoerd kan zij aldus niet gevolgd worden. Uit de stelling dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privéleven, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voormelde beoordeling doch toont zij op deze wijze geenszins aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft beoordeeld.

Waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar arrest nr. 237 116 van 18 juni 2020, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 2.18.

2.25. De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens het bevel uit te vaardigen. Immers ging de verwerende partij pas na het nemen van de eerste bestreden beslissing, en aldus na de voormelde afwegingen over het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, ook over tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op een wettelijke basis, dan dit toch niet toegelaten is indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verwijdering een inbreuk op een

fundamenteel recht zou uitmaken, *in casu* artikel 8 van het EVRM of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discrimatiebeginsel, herhaalt de Raad dat de verwerende partij pas na het nemen van de eerste bestreden beslissing ook overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er redenen zijn met betrekking tot het gezins- en privéleven van de verzoekende partij die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg staan, doch geoordeeld dat dit niet het geval is. Aldus blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van het bestreden bevel heeft geoordeeld dat er geen *“ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verwijdering een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu artikel 8 van het EVRM”*.

De Raad stelt nog vast dat de verzoekende partij voorts op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen een inbreuk zouden uitmaken op het gelijkheidsbeginsel en/of het non-discriminatiebeginsel. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

2.26. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt in dit verband evenmin.

2.27. De verzoekende partij lijkt ten slotte een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen.

2.28. Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

2.29. Waar de verzoekende partij in het derde middel de schending van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in en is het derde middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.30. De middelen zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER